

Disse beløb er efterhånden blevet forhøjet, senest ved lov nr. 284 af 30. maj 1940, og udgør nu 100 mill. kr., hvoraf 35 mill. kr. forbeholdes amts- og sognekommuner.

De fornødne midler til fondens udlånsvirksomhed tilvejebringes ved optagelse af lån, og ifølge lovens § 2 garanterer staten for forrentningen og tilbagebetalingen af disse lån.

Omfanget af lånefondens udlånsvirksomhed har været noget vekslende. Restgælden af fondens udlån, der pr. 31. marts 1941 udgjorde ca. 82 mill. kr., gik i de følgende år væsentlig ned, således at den pr. 31. marts 1949 kun androg ca. 30 mill. kr.

Der har imidlertid siden da vist sig en stadig stigende interesse hos kommunerne for at opnå lån af lånefondens. Der er siden marts måned sidste år ydet så mange lån, at restgælden ved udgangen af 1949 var steget til ca. 70 mill. kr., hvoraf ca. 51 mill. kr. var udlånt til hovedstads- og købstadkommuner.

Der var yderligere pr. 31. december 1949 overfor fonden fremsat andragender om lån til et samlet beløb af ca. 33 mill. kr., hvoraf 31 mill. kr. var søgt af købstadkommuner.

Som det vil ses, har lånefondens med det nuværende udlånsmaksimum ikke mulighed for at imødekomme de foreliggende ansøgninger, idet udlånet derved ville stige til ialt ca. 103 mill. kr. og den for udlån til købstadkommuner fastsatte grænse blive overskredet med ca. 17 mill. kr. Dertil kommer, at der stadig fremkommer nye låneandragender.

Det i 1940 fastsatte udlånsmaksimum af 100 mill. kr. repræsenterede dengang en langt højere værdi end det tilsvarende beløb i dag, da pengenes købekraft er væsentlig ringere. Når hertil kommer, at man må forudse, at kommunerne i den kommende tid vil få brug for betydelige midler til anlægsarbejder, har jeg fundet det påkrævet, at den fastsatte lånegrænse forhøjes. Det er derfor foreslået, at lånegrænsen forhøjes til 150 mill. kr., hvoraf 50 mill. kr. forbeholdes amts- og sognekommuner.“

Lovforslaget blev i landstinget tiltrådt fra alle sider. Som ordfører for det konservative folkeparti stillede *Korsgaard* sig ganske vist noget tvivlende overfor, om der kunne siges at være behov for en forhøjelse som den foreslåede, men han kunne alligevel gå med til udvidelsen, efter at *indenrigsministeren* havde udtalt, at „den kommunale lånefond aldrig har tilvejebragt midlerne til sine udlån på anden måde end ved at låne på det sædvanlige lånemarked, og at det heller ikke er hensigten, at pengene i fremtiden skal tilvejebringes på en sådan måde, at den forhøjelse, som det her drejer sig om, i nogen henseende skal kunne få inflatoriske virkninger.“